

GS 574

Ermiten

Ballad.

Siſa,

Rosar i Sil. Banco.

1810.

Erst hos Peter Ol. Hymar.

Som Eremit, och om Du lyser
Nog omhet i dit bröst,
Så för mig dit där Huset lyser,
Att hämta någon tröst.

Ev medan jag här i vägen följer
Och tröstlös vilse far,
Sig vilka Stogens längd förbiter
Wid hvarje steg jag tar.

Ad nej! hörs Eremiten svara,
Et spöke wistas där,
Och den olycklig plågar wara
Som kommer dit för när.

Nej för behofwets barn min bodda
Än aldrig slutet war,
Min ringa spis plår nöjet krydda
Som där sin boning har.

Bli mig och glöm i qwä din möda
Jag dela wil med dig.
En fång af halm, en tarflig föda
Mit hus tilbjudes dig.

Jag aldrig mord och tris förklarar
Mot Stogens fria här;
Det wäsend! som mit lif bewarar,
Mit deras krydda lär.

21.
Olycklig den af ödet drifves
Att pröfva deras tro,
En färlet ej på jorden triffes
Om ej i dufwans bo.

22.
Den eld ur deras ögon strölar
Sty den, ja lönet sty!
Wid dessa ord en rådnad malar
Wår främlings bleka hy.

23.
Dess Finbers färg sig nu förnyar,
De ny förtjusning ge,
Ett de förnylla morgon-stygar
Som emot Solen le.

24.
Dess flåmba bröst sig ömsom öbjer
Och ömsom suckar drar,
Och snart dess blöga upsyn råjer
Att det en flicka war.

25.
Görldt, sad hon, jag eder plögar,
Och störrer eder ro,
Då jag det rum ohelga wägar
Där ni och himlen bo.

26.
Jag fåfängt skulle vilja dölja
Det som min ro förstör,
När sorg och ånger mig förfölja
Ej tyfnad lättning gör.

27.
En vord, som präktig löfnad förbe,
War mig en älskad far;
Dess gods och rikdom mig tillhörde
Som enda barnet war.

28.
Att midt utur dess armar vinna
All bygdens unadom ätt,
Och ho kan wäl förtälja hinna
Att det beröm jag fått.

29.
En talrik friar-flokt sig pröfste;
Hwar en mig såg blef där;
Men alt som deras tal sig öfste,
Blef jag alt mera tröar.

30.
Bland dem, som för mig ömest brunno,
War unga Edwin en,
Men ad! dess ömma suckar sunno
Ett hjerta hårdt som sten.

31.
Han inga gods och pengar ägde;
Men uti bygd och wett
Han wida wägnar öfwerwägdde
Hwar yngling som jag sett.

32.
Hans drägt den ädla enfald råjde,
Som hjertats prydnad war;
Och ödmjukhet än mer uphöjde
Den eld han för mig bar.

33.
Med fåfängt högmöd jag förfölte
Att segra hwarje dag,
Ju mera sig hans ömhet öfste
Ju mera kall war jag.

34.
Hans hjerta rent och obefläckat
Gör mina fötter låg,
Til dess det alt för länge gäckat
Ej mer förhoppning såg.

35.
I lysthet han mig öfvergift,
Alt äldamma mitt förakt,
Men ångstan har hans bane blifvit,
Som ryktet för mig sagt.

36.
Nu skal mit lif det qval betala,
I grottan der han låg.
Skal jag med Edvins Rugga tala,
Lifsom jag Edwin såg.

37.
Jag samma ötemärk vil wälja,
Och dö på samma sätt;
Mit usla lif mig blott skal qwälja
Och döden bli mig lätt.

38.
Nej aldrig börs han henne swara
Med öm och liflig röst,
Än himlen Edwin såls bewara,
Lif Angelines tröst.

39.
Så se då ömma Elskarinna,
Den Edwin åter här,
Här skal du honom återfinna
Mer öm och mera kär.

40.
Vi sku ej mer hwarandra missa
Allt qwal är nu förbi,
Den stund som en gång blir den sista,
Skal också Edvins bli.